

paa Forhaand sige ham ville ikke vinde Gjenslang her i Landsthinget, og dem vil han umulig kunne faa fatte igjennem imod Ministeren og imod et samlet Udvalg. — Forsaavidt en anden æret Taler (Sesßen) dernæst har ment, at Udvalget i sin Betænkning noget for meget skulde have fordybet sig i sit Dnsse om, at Straffeloven maatte komme til samtidig at gjælde for begge Værn, da tror jeg at turde bemærke, at denne Fordybelse dog ikke har været grundigere, end at vi tillige have indladt os saa dybt paa selve Lovforslaget, at vi have faaet 95 Vædringsforslag bragte paa Benene, hvilket er et ret anseeligt Tal ligeoverfor dette Forslag til en Straffelovbog, naar den ærede Taler vilde mindes, at Forslaget til den almindelige borgerlige Straffelovbog, der havde mangfoldig flere Straffelovbestemmelser, ikke var saa heldigt her i Thinget at fremkalde mere end et Hundrede og et Par Vædringsforslag. Vi have altsaa i Virkeligheden været ret alvorlig beskæftigede med at fordybe os i den egentlige Realitet, medens det, som vi have udtalt om, at vi maatte ønske en samtidig Behandling af Forslagene for begge Stater, kun er nævnt i Korthed og i Forbigaaende paa en enkelt Side i vor Motivering. Vi troede nu virkelig heller ikke, at der behøvedes mange Ord for at motivere dette, idet vi antog, at det maatte være de fleste af Landsthingets Medlemmer bekendt, at Sætatens Straffelove af 1752 og 1756 aande en Vland, der endnu i en ganske anderledes høi Grad end Lovene for Landetaten af 1683 ligeoverfor den almindelige Landslov fastsatte meget strenge, meget barbariske, ja, jeg tør med et eneste Ord sige: meget uanstændige Bestemmelser. Der er derfor dobbelt Grund til, selv naar man kun ser paa de Love, der saaledes ville blive affæfede, og overser Alt, hvad der iøvrigt er foregaaet, og alle Forholdenes Udvikling, at fritage Sætatens for at være beleuret med disse Love. Det ærede Thing vil have hørt, at det jo netop ogsaa er Ministerens Dnsse, at en Reform ligeledes maa kunne iværksættes for Sætatens Vedkommende og iværksættes samtidig. Det er derfor ogsaa med god Grund, naar min ærede Nabo (Madvig) har udtalt, at de af

mig imodegaaede Medlemmers Grunde til ikke at ville vedtage Dagsordenen komme i en besynderlig Strid med den ærede Ministers Ansuelser. — Hvad nu endelig den ærede Ministers Hovedgrund til ikke at ville modtage vor Dagsorden angaar, da er det jo den, at en saadan Dagsorden formentlig skulde binde Landsthinget. Men at det, at vi opfordre Ministeren til at opfylde et Dnsse, som han og hans Forgængere selv i mange Aar have næret, og som han endnu nærer, som han allerede tidligere har arbejdet for, og med Hensyn til hvilket han har lovet, at det ikke skal vare mange Dage, før han praktisk vil vise, at det endnu stedse er hans Dnsse — at det skulde kunne binde Landsthinget, forstaar jeg ikke. Dersom det ikke lystes den ærede Minister at sætte sit Dnsse igjennem, og dersom den ærede Minister eller nogen Anden derfor i næste Samling igjen kommer til Landsthinget med et Lovforslag gjældende alene for Hæren, idet han støtter sig til gode Grunde med Hensyn til Umuligheden af samtidig at faa tilveiebragt en tilsvarende Lov for Sætatens, saa vil vistnok Ingen her føle sig hverken moralsk eller politisk, end sige da juridisk bunden ved at have voteret en saadan Dagsorden. Mig forekommer det derimod endnu stedse, at der i denne Dagsorden maa ligge en stærk Understøttelse for den ærede Minister til praktisk Opnaelse af hans eget Dnsse, og derfor skal jeg vedblivende anbefale Dagsordenen til Thinget.

Formanden: Det forekommer mig dog, at den ærede Ordfører i sin Karakterisering af Søartikellæbrevene af 1752 og 1756 gif vel vidt.

Lobiesen: Da jeg første Gang tog Ordet idag, yttrede jeg, at jeg vistnok befandt mig paa et noget extraordinært Standpunkt, og jeg har jo derfor ogsaa ventet, at En nok vilde stille sig paa Mildhedens og Humanitetens Piedestal og udslynge et Anathema over mig. Jeg glæder mig nu over, at det var den ærede Ordfører, der udtalte et „Quousque tandem abutere“ osv. overfor mig. Jeg maa dog sige ham, at jeg ikke har villet forføre Landsthinget til at acceptere min Grusomhed